

slem, som man gerne vil beskyldte den for at være — i alt Fald i al Almindelighed, der kan være Undtagelser. Men der maa ikke være nogen Antydning af, at en saadan Indflydelse kan gøre sig gældende. Og derfor er det forkert, at Justitsministeren kan konstituere og saa først bagefter udnævne. Det maa være Retten, der kan tilkalde, og da vi har Lovregler, hvorefter Retten kan tilkalde, er det unødvendigt at give Ministeren denne Beføjelse.

Jeg ønsker dernæst i Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. Fraenkel — jeg var ogsaa inde paa det i mit første Foredrag —, at der, hvis vi faar offentlig Votering, bliver fastsat højere Løn for Højesteretsmedlemmerne. Disse bør være saaledes stillede økonomisk, at de ikke har noget at frygte, selv i det Tilfælde at en Justitsminister skulde ønske at øve Tvang imod dem. Jeg er overbevist om, at en saadan Frygt er ubegrundet; men der kan hos Befolkningen være den Opfattelse, at noget saadant kunde ske, og den Opfattelse er vi, der har været Justitsministre, interesserede i at faa fjernet. Derfor tror jeg ligesom den højtærede Justitsminister ikke, det er tilfældigt, at de skiftende Justitsministre har været af den Anskuelse, at offentlig Votering var at foretrække.

Men naar jeg for mit Vedkommende foretrækker offentlig Votering, er det absolut ikke af politiske Grunde, og derfor gør det mig ondt, at det ærede Medlem Hr. Zahle kom ind paa Spørgsmaalet om Højesterets Stilling i de politisk bevægede Aar. For øvrigt tror jeg, det ærede Medlem vil indrømme, at havde man paa det Tidspunkt haft offentlig Votering, kunde man med stor Styrke fra den Side, som var misfornøjet med Højesterets Domme, have gjort gældende: havde vi blot haft hemmelig Votering, var det ikke blevet saa slemt, som det nu blev.

I de andre Betragtninger er vi imidlertid altsaa enige, og jeg haaber, at vi maa faa dette Forslag gennemført. Jeg vil dog gerne endnu en Gang herfra henstille til den højtærede Minister: lad os ikke gøre Spørgsmaalet partipolitisk, men lad os virke med rent saglige Argumenter, og vi vil ende med at sejre. Men jeg er bange for, at saaledes som Spørgsmaalet er kommet til at ligge, bliver det gjort til et politisk Parti-

spørgsmaal, og det maa det ikke, det er det for godt til. Det, som her foreslaas, vil sikkert i det lange Løb sejre; hvorfor saa presse det frem med en saadan Magt paa et Tidspunkt, hvor det møder en enstemmig Modstand fra Højesteret!

Axel Møller: Jeg kan i det hele henholde mig til de Bemærkninger, jeg fremkom med i mit første Foredrag, men der er dog forskellige Ting, der senere er kommet frem, navnlig fra den højtærede Justitsministers Side, som jeg gerne vil udtale mig om.

Først et noget mindre Spørgsmaal. Justitsministeren fastholder sit Forslag om, at under en Retssag maa Dommeren ikke spørge Vidnet, om han har været straffet før, kun om han har været straffet i de sidste 5 Aar. Denne Bestemmelse forekommer mig stadig meget uheldig, for hverken Dommere eller Nævninger kan dog undgaa at tage Hensyn til den Persons Kvalitet og Livsførelse, paa hvis Vidnesbyrd maaske hele Sagen beror. Det forekommer mig heller ikke umuligt at finde en Ordning, der ikke tvinger Vidnet til at staa og fortælle for Offentligheden, at han har været straffet for en 7, 8 eller 10 Aar siden, men som dog alligevel giver dem, der skal dømme i Sagen, Oplysning derom; noget saadant maa dog kunne lade sig gøre.

Saa er der det store Spørgsmaal, om man ikke i videre Omfang end nu skal gaa til at give Retten Beføjelse til at dekretere, at Dørene skal lukkes. Retten har jo allerede denne Beføjelse i visse Sager, navnlig hvor Hensynet til Sædeligheden og lignende taler derfor; men som det anerkendes fra alle Sider, kan ogsaa Hensynet til sigtede og Hensynet til mødende Vidner tale derfor, idet de vil kunne blive udsat for Sladder og Mistænkeliggørelse, hvis de skal tvinges til offentlig at udtale sig.

Ministeren vil kun gøre den Indrømmelse, at Retten i Tilfælde som dem, Talen her er om, kan bestemme, at det ikke maa komme i Bladene. Men, som den højtærede Minister selv indrømmede, er dette ikke tilstrækkeligt; ikke blot, hvor det drejer sig om landskendte eller offentlig kendte Personer, men ogsaa under mindre Forhold, i en lille By, hvor alle kender hinanden, kan det være i allerhøjeste Grad paakrævet, at man ikke paa den Maade udleverer de paa-